

Vanhin Larry R. Lawrence
seitsemänkymmenen koorumista

Rohkea vanhemmuus

Maailma todellakin tarvitsee sellaisten äitien ja isien rohkeaa vanhemmuutta, jotka eivät pelkää puhua suoraan ja ottaa kantaa.

Haluaisin tänään puhua teini-ikäisten vanhemmille. Teidän lahjakkaat ja energiset nuorene ovat kirkon tulevaisuus, ja siitä syystä he ovat yksi vastustajan tärkeimmistä kohteista. Monet teistä uskollisista äideistä ja isistä kuuntelevat tänään konferenssia rukoillen vastauksia avuksi lastenne ohjaamiseen näinä tärkeinä vuosina. Vanhimmat lastenlapseni ovat hiljattain tulleet teini-ikään, joten tämä aihe on lähellä sydäntäni. Ei ole täydellisiä vanhempia eikä helpoja vastauksia, mutta on totuuden periaatteita, joihin voimme turvata.

Nuorten Miesten ja Nuorten Naisten vuoden 2010 toimintailtojen johtoihe on Joosuan kirjasta. Se alkaa: ”Ole rohkea ja luja, älä pelkää” (Joos. 1:9). Tämä pyhien kirjoitusten lause olisi hyvä johtoihe myös vanhemmille. Näinä viimeisinä aikoina maailma todellakin tarvitsee sellaisten äitien ja isien rohkeaa vanhemmuutta, jotka eivät pelkää puhua suoraan ja ottaa kantaa.

Kuvitelkaapa hetken aikaa, että tyttärenne olisi istumassa ratakiskoilla ja te kuulisitte junan pillin vihellyksen. Kehottaisittekö häntä tulemaan pois kiskoilta? Vai epäroisittekö ja kantaisitte huolta siitä, että hän saattaisi ajatella, että te olette ylisuojelevia? Jos

hän ei välittäisi varoituksestanne, veisittekö hänet nopeasti turvaan? Ilman muuta veisitte. Tytärtänne kohtaan tuntemanne rakkaus voitaisi kaiken muun. Pitäisitte hänen henkeään suuremmassa arvossa kuin hänen hetkelistä myötämielisyyttään.

Haasteet ja kiusaukset kohtaavat teini-ikäisiämme tavarajunan nopeudella ja voimalla. Kuten meitä muistutetaan perhejulistuksessa, vanhemmilla on velvollisuus suojella lapsiaan.¹ Sillä tarkoitetaan niin hengellisiä kuin fyysisiä tarpeita.

Mormonin kirjassa kerrotaan Alma nuoremmasta, joka antoi neuvoja harhateille joutuneelle pojalleen. Korianton oli tehnyt joitakin vakavia virheitä palveluksessaan lähetystyössä soralailaisten keskuudessa. Alma rakasti häntä kyllin puhuakseen ongelmasta hyvin suoraan. Hän ilmaisi syvän pettymyksensä poikansa moraalittomuuteen ja selitti tälle synnin vakavat seuraukset.

Koen innoitusta joka kerta, kun luen nämä Alman rohkeat sanat: ”Ja nyt Herran Henki sanoo minulle: Käske lapsiasi tekemään hyvää – –; sen tähden minä käsken sinua, poikani, Jumalan pelossa, lopettamaan pahat tekoset” (Alma 39:12). Tästä isän varhaisesta asioihin puuttumisesta tuli käännekohta Koriantonille.

Hän teki parannuksen ja palveli sen jälkeen uskollisesti. (Ks. Alma 42:31; 43:1–2.)

Verratkaa Alman esimerkkiä toisen pyhissä kirjoituksissa mainitun isän, Vanhan testamentin Eelin, esimerkkiin. Eeli palveli Israelissa ylipappina profeetta Samuelin ollessa lapsi. Pyhissä kirjoituksissa selitetään, että Herra nuhteli häntä ankarasti, ”koska hän tiesi poikiensa halventavan Jumalaa eikä pitänyt heitä kurissa” (1. Sam. 3:13). Eelin pojat eivät koskaan tehneet parannusta, ja koko Israel kärsi heidän mielettömyytensä tähden. Kertomus Eelistä opettaa meille, että vanhemmat, jotka rakastavat lapsiaan, eivät voi antaa näiden pelotella itseään.

Useita vuosia sitten yleiskonferenssissa vanhin Joe J. Christensen muistutti meitä: ”Vanhemmuus ei ole kilpailemista suosiosta.”² Vanhin Robert D. Hales on samassa hengessä pannut merkille: ”Joskus pelkäämme lapsiamme – pelkäämme neuvoa heitä, koska pelkäämme loukkavamme heitä.”³

Vuosia sitten 17-vuotias poikamme halusi lähteä viikonloppuretkelle ystäviensä kanssa, jotka olivat kaikki hyviä poikia. Hän pyysi lupaa mennä. Halusin antaa luvan, mutta jostakin syystä retki sai oloni epämurkavaksi. Kerroin tuntemuksistani vaimolleni, joka antoi minulle tukensa. ”Meidän täytyy kuunnella tuota varoituksen ääntä”, hän sanoi.

Poikamme oli tietenkin pettenyt ja kysyi, miksi emme halunneet hänen menevän. Vastasin totuudenmukaisesti, etten tiennyt, minkä tähden. ”Se vain ei tunnu minusta hyvältä”, selitin, ”ja rakastan sinua liian paljon ollakseni välittämättä näistä sisimmässäni olevista tunteista.” Olin aika yllättynyt, kun hän sanoi: ”OK, isä. Minä ymmärrän.”

Nuoret ymmärtävät enemmän kuin me arvaammekaan, sillä myös heillä on Pyhän Hengen lahja. He yrittävät tunnistaa Hengen, kun Hän puhuu, ja he tarkkailevat esimerkkiämme. Meiltä he oppivat kiinnittämään huomiota saamaansa Pyhän Hengen ohjaukseen – siihen, että jos jokin ei tunnu heistä hyvältä, on paras olla toimimatta sillä tavoin.

Aviomiehen ja vaimon on hyvin tärkeää olla yksimielisiä, kun he tekevät vanhemmuuteen kuuluvia päätöksiä. Jos jokin asia ei jommastakummasta vanhemmasta tunnu hyvältä, lupaa ei siinä tapauksessa tulisi antaa. Jos jompikumpi tuntee olonsa epämukavaksi jonkin elokuvan, televisio-ohjelman, videopelin, nuorten kokoontumisten toistensa kodeissa, pukeutumistavan, uimapuvun tai internetin käytön takia, tukekaa rohkeasti toinen toistanne ja sanokaa ei.

Haluaisin lukea teille osan erään murheellisen äidin kirjeestä. Hänen teini-ikäinen poikansa menetti vähitellen Hengen kumppanuuden ja ajautui pois kirkon toiminnoista. Äiti selitti, kuinka tämä tapahtui: ”Olin huolissani poikani teinivuosina ja yritin saada

hänet lopettamaan väkivaltaisten videopelien pelaamisen. Puhuin mieheni kanssa ja näytin hänelle *Ensign-lehdessä* ja sanomalehdessä julkaistuja artikkeleita, jotka varoittivat näistä peleistä. Mieheni mielestä kaikki oli kuitenkin hyvin. Hän muistutti, ettei poikamme ollut poissa kotoa käyttämässä huumeita ja että minun pitäisi lopettaa hermoilu. Oli aikoja, jolloin piilotin peliohjaimet, ja mieheni antoi ne takaisin. Minun alkoi olla helpompi antaa myöten – – kuin pyristellä vastaan. Olen itse asiassa sitä mieltä, että pelaaminen aiheuttaa aivan yhtä suurta riippuvuutta kuin huumeet. Tekisin mitä tahansa, ettei muiden vanhempien tarvitsisi käydä läpi tätä kokemusta.”

Veljet ja sisaret, jos jokin ei puoliosostanne tunnu hyvältä, kunnioitakaa niitä tunteita. Kun tyydytte helpoon ratkaisuun olemalla sanomatta tai tekemättä mitään, saatatte antaa sijaa tuhoisalle käytökselle.

Vanhemmat voivat ehkäistä monia syviä murheita opettamalla lapsensa lykkäämään romanttisia suhteita, kunnes nämä ovat valmiita avioliittoon. Liian aikainen seurustelu poika- tai

tyttöystävän kanssa on vaarallista. Seurustelusuhde saa aikaan emotionaalista läheisyyttä, joka liian usein johtaa fyysiseen läheisyyteen. Saatana tuntee tämän kytköksen ja käyttää sitä hyväkseen. Hän tekee kaikkensa estääkseen nuoria miehiä palvelemasta lähetystyössä ja estääkseen temppeleliavioliitot.

On ehdottoman välttämätöntä, että vanhemmilla on rohkeutta puhua suoraan ja puuttua asioihin ennen kuin Saatana saavuttaa tarkoituksensa. Presidentti Boyd K. Packer on opettanut: ”Kun on kysymys moraalista, meillä on sekä *oikeus* että *velvollisuus* kohottaa varoittava ääni.”⁴

Olen aina uskonut siihen, ettei mitään todella hyvää tapahdu myöhään yöllä ja että nuorten täytyy tietää, mihin aikaan heidän odotetaan tulevan kotiin.

Siinä, että vanhemmat pysyttelevät valveilla ja odottavat, että lapset palaa- vat kotiin, piilee suuri viisaus. Nuoret miehet ja naiset tekevät paljon parempia valintoja, kun he tietävät, että heidän vanhempansa valvovat odotamassa kuullakseen heidän illastaan ja antaakseen heille hyvänyönsuokon.

Saanen lausua henkilökohtaisen varoitukseni eräästä tavasta, joka on yleinen monissa kulttuureissa. Viitataan yökyläilyyn eli yöpymiseen jonkun ystävän kodissa. Piispana huomaisin, että liian monet nuoret rikkoivat ensimmäisen kerran viisauden sanaa tai siveyden lakia ollessaan yökylässä. Liian usein he altistuivat ensimmäisen kerran pornografialle ja joutuivat ensimmäisen kerran jopa tekemisiin poliisin kanssa viettäessään yön poissa kotoa.

Vertaispaine vaikuttaa voimakkaammin, kun lapsemme ovat poissa vaikutuspiiristämme ja kun heidän puolustuskykynsä heikkenee myöhään yöllä. Jos olette joskus tunteet levottomuutta yön yli kestävästä menoista, älkää pelätkö reagoida

tähän sisäiseen varoitusääneen. Olkaa aina rukoilevia, kun on kyse kallisarvoisten lastenne suojelemisesta.

Rohkea vanhemmuus ei aina merkitse sanaa ei. Vanhemmilla on oltava myös rohkeutta vastata nykyajan profeettojen neuvoihin kyllä. Kirkkomme johtajat ovat neuvoneet meitä luomaan kotiimme vanhurskaita malleja. Tarkastelkaa viittä perustavaa laatua olevaa käytäntöä, joilla on voima vahvistaa nuoriamme: perherukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen perheenä, perheilta, perheen yhteinen päivällinen ja säännölliset kahdenkeskiset puhutellut kunkin lapsen kanssa.

Vaatii rohkeutta koota lapset, mitä he sitten ovatkin tekemässä, ja polvistua yhdessä perheenä. Vaatii rohkeutta sulkea televisio ja tietokone

ja johdattaa perheenne pyhien kirjoitusten pariin joka päivä. Vaatii rohkeutta kieltäytyä muista kutsuista maanantai-iltana, jotta voitte varata sen illan perheellenne. Vaatii rohkeutta ja tahdonvoimaa välttää liian tiivistä aikataulua, jotta perheenne voi nauttia päivällisen kotona.

Yksi tehokkaimmista tavoista, joilla me voimme vaikuttaa poikiimme ja tyttäriimme, on antaa neuvoja yksityisissä puhutteluissa. Kuuntelemalla tarkkaavasti me voimme päästä perille heidän sydämensä toiveista, auttaa heitä asettamaan vanhurskaita tavoitteita sekä kertoa heille myös niistä hengellisistä vaikutelmista, joita olemme saaneet heitä varten. Neuvominen vaatii rohkeutta.

Yrittäkää kuvitella, mitä nousevasta sukupolvesta voisi tulla, jos näitä viittä vanhurskasta mallia noudatettaisiin johdonmukaisesti jokaisessa kodissa. Nuoremme voisivat olla kuten Helamanin sotajoukko: voittamattomia (ks. Alma 57:25–26).

Teini-ikäisten vanhempana oleminen myöhemmin aikoina on hyvin nöyräksi tekevä tehtävä. Saatana seuraajineen ponnistelee ankarasti tuhotakseen tämän sukupolven. Herra luottaa uskollisiin vanhempiin lasten kasvattamisessa. Vanhemmat, olkaa rohkeita ja lujia, älkää pelätkö (ks. Joos. 1:9). Minä tiedän, että Jumala kuulee rukouksenne ja vastaa niihin. Todistan siitä, että Herra tukee ja siunaa rohkeita vanhempia. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, lokakuu 2004, s. 49.
2. Ks. "Lasten kasvattaminen saastuneessa ympäristössä", *Liahona*, tammikuu 1994, s. 11.
3. "Kaikin vanhempien lempein tuntein – toivon sanoma perheille", *Liahona*, toukokuu 2004, s. 90.
4. "Moraalinen ympäristömme", *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 63.